

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzcyk (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 148 § 1 kk i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 kwietnia 2015 r.,

wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt II AKa [...]

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt XVI K [...]

na podstawie art. 544 § 2 i 3 kk

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek

**2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wniosek o wznowienie postępowania sporządzony przez obrońcę
skazanego A. K. uznać należy za bezzasadny.

Obrona argumentując złożenie wniosku wskazała, że podstawę jego stanowi
art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., a więc ujawnienie się w sprawie nowych faktów lub
dowodów nie znanych sądom rozpoznającym sprawę.

W odpowiedzi na ten wniosek prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o oddalenie go.

W ocenie Sądu Najwyższego, nie sposób przyjąć, że wywody przedstawione przez obronę, dostarczają argumentów, które pozwalałyby na uwzględnienie wniosku o wznowienie postępowania w niniejszej sprawie. Przede wszystkim zaś, większość z nich wcale nie odnosi się do nowych dowodów lub faktów, które nie były znane Sądom rozpoznającym sprawę, lecz powraca do kwestii prawidłowości procedowania w sprawie, w szczególności sprawności prowadzenia postępowania przygotowawczego i oceny przeprowadzonych już dowodów, w tym opinii biegłych. Z oczywistych względów zatem, rozważania te nie mogły dostarczyć jakichkolwiek argumentów w kwestii ewentualnego wznowienia postępowania. Kwestie prawidłowości przeprowadzenia procesu nie mogą bowiem, w świetle obowiązujących przepisów, wprost stać się podstawą do wznowienia postępowania. Mogłoby to mieć miejsce wyłącznie w sytuacji ujawnienia się okoliczności stanowiących bezwzględne przesłanki odwoławcze z art. 439 k.p.k. Obrona jednak nie wskazuje na zaistnienie takowych.

Zgodnie zatem z treścią wniesionego przez obronę wniosku, rozważeniu w niniejszej sprawie mogły podlegać jedynie okoliczności związane z ujawnieniem się w sprawie nowych dowodów, które nie były znane sądom rozpoznającym sprawę, a które wskazywać miałyby na to, że skazany nie dopuścił się przypisanego mu czynu. Obrona w swym wniosku wskazała na trzy grupy dowodów o takim charakterze:

1 – dowody wskazujące na leczenie się w przeszłości przez pokrzywdzoną w P. Ośrodku Zdrowia Psychicznego,

2 – dowody wskazujące na znalezienie w szpitalu, przy pokrzywdzonej, zapalniczki,

3 – dowód wskazujący na zgubienia przez syna pokrzywdzonej kluczy od jej domu.

Spośród wskazanych wyżej trzech grup dowodów, stwierdzić należy, że wymienione w pkt 1 i 3, nie spełniają ustawowego kryterium z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., nie są to bowiem dowody niezaznane Sądom rozpoznającym niniejszą sprawę.

Na okoliczności związane z wcześniejszym leczeniem psychiatrycznym pokrzywdzonej, skazany wskazywał podczas postępowania przed Sądem I – instancji, a jego pisemny wniosek dowodowy z dnia 10 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy na rozprawie w dniu 29 stycznia 2013 r. (k. 2719) oddalił, wskazując że okoliczności te nie mają znaczenia dla przedmiotowej sprawy, a wniosek zmierza jedynie do przedłużenia postępowania.

Na okoliczności związane z zagubieniem kluczy, przed Sądem Okręgowym przesłuchiowano Ł.K., a następnie, obrona podniosła je pośrednio w apelacji i wprost w kasacji (k.3214).

Co zaś do okoliczności związanych ze znalezieniem zapalniczki u pokrzywdzonej, obrona ograniczyła się w swym wniosku do stwierdzenia, iż takie zdarzenie miało miejsce i że zapalniczka ta nie została zabezpieczona przez policję. Brak jakiegokolwiek powiązania tej okoliczności z tezą, że w ocenie obrony miałoby to wskazywać, iż skazany nie popełnił przypisanego mu czynu. Brak też przedstawienia jakiegokolwiek wnioskowania, które mogłoby dowodzić, że zapalniczka ta miała jakikolwiek związek z niniejszą sprawą.

W te sytuacji, nie sposób przyjąć, że obrona w swym wniosku wskazała na istnienie takich, nieznanych dotąd dowodów, które mogłyby skutkować wznowieniem postępowania.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.